

Stand til at dygtiggøre Ungdommen, saa den ude i Livet kan klare sig selv uden at behøve at ty til offentlig Hjælp.

Venstres Ordfører talte om den voksende Forstaaelse overfor Samfundets fattige, som var Kendetegnet for den nuværende Regering. Jeg læste forleden, i „Nationaltidende“, tror jeg det var, at Oppositionen skulde være lidt varsom med at tale om, at man forsømte de sociale Udgifter. Se til Aldersrenten, hvor Statens Udgifter er steget fra 24 til 37 Mill. Kr.! Det var det samme, som den højtærede Finansminister nævnte. Saadan kan det se ud, naar man blot læser Linierne. Reelt er Forholdet dette, at i 1922—23 blev der til Alderdomsunderstøttelse ydet 60 Mill. Kr. Efter Finansministerens Tal vil der nu, da Aldersrenteloven er traadt i Kraft, bruges 62 Millioner — 15½ Million for det første Kvartal —, d. v. s. en Stigning paa 2 Mill. Kr., og det er Tallet, fordi vi i Aar lader dem beholde de $\frac{4}{5}$ af det, de havde mere, end Skalaen giver, fordi vi i Aar lader de 60-aarige beholde deres Alderdomsunderstøttelse, medens Grænsen fremtidig bliver 65, fordi vi netop derigennem har haft Ekstraudgifter, og fordi vi i Aar har taget et meget stort Antal nye ind, der ejer noget. Jeg fik af Borgmesteren i Silkeborg at vide for nogle Dage siden, at de derovre havde faaet 24 nye Aldersrentenydere, og med denne Tilvækst i Antallet havde Kommunen dog en mindre Udgift end tidligere til Trods for de $\frac{4}{5}$ Paalæg. Det passer godt med de Tal, som den højtærede Finansminister forelagde.

Princippet i denne Lov, med de faste Takster, med Adgang for de Mennesker, der har lagt lidt til Side, til at faa Aldersrente, dette Princip har vi aldrig bestridt, men derimod det, at man siger: Vi tager fra dem, der intet har, og giver til dem, der har; og det er i Virkeligheden Princippet i Aldersrenteloven. De 2 Mill. Kr.'s Tilvækst paa et Beløb paa 60 Mill. Kr. betyder ingenting, da der samtidig er kommet saa mange nye til, som nu kan faa Aldersrente.

Er det virkelig den højtærede Indenrigsministers Mening at opretholde dette Forhold? Agter han ikke at foretage nogle Ændringer i denne Lov? Jeg har set nogle ministerielle Cirkulærer, hvor Ministeren tilsyneladende ligesom beklager ikke at have Adgang til at give Tilladelse til at yde de gamle en Smule Tillæg til Brændselshjælp. Kan vi dog i det mindste ikke faa Indenrigsministeren til — selv om han vil vente og se Udviklingen — at forelægge et Forslag, der giver Kommunerne Ret til at yde

de gamle Mennesker, der lever under saa fortvivlede Forhold, Brændselshjælp? Kan vi ikke formaa Ministeren til i det mindste at gøre dette i Vinter? Det er dog frygteligt at tænke sig, at man her, i et Land, hvor man ellers roser sig af, hvad man gør for de fattige, roser sig af den sociale Forstaaelse, man lægger for Dagen, gennemfører en Lov, der i faa Ord sagt betyder, at nu skal Mennesker, der har sparet noget sammen, fremtidig have Aldersrente, men vi betaler det ikke, det skal de allerfattigste gøre, de, der intet har! Det er nemlig Forholdet. Da den højtærede Finansminister fremlagde Finanslovsforslaget, sagde han, at saaledes er det i Praksis. Er det da virkelig Meningen, at vi skal fortsætte paa denne Maade? Skal vi det, maa man vide, at om 5 Aar betyder Indførelsen af Aldersrenteloven en mægtig Besparelse. I Dag gaar det omtrent lige op, men om 5 Aar, naar Aldersgrænsen kommer op til 65 Aar, naar Ydelsen af de $\frac{4}{5}$ af det hidtidige større Beløb er bortfaldet, vil de, der intet ejer, komme af med langt mere, end de, der ejer noget, faar. Jeg henstiller altsaa saa indtrængende, som jeg kan, til den højtærede Minister: Søg dog i det mindste i Vinter Bemyndigelse til, at der kan ydes disse gamle en Brændselshjælp, saa at de kan faa en lille Smule Vederlag for det, de har tabt gennem denne Lov.

Men jeg erkender, at der vil blive Vanskeligheder, ogsaa økonomiske Vanskeligheder, i stor Udstrækning, saa længe Kræfternes frie Spil skal have Lov til at raade, og jeg ved, at skulde det nuværende Ministerium faa Lov til at fortsætte, vil Forholdene blive stadig mere tyngende, med fortsat Arbejdsløshed og vanskelige Kaar for Erhvervene — men maaske gunstige Kaar for dem, som har Grundejendomme, og som man omhyggelig værger mod nye Skattepaalæg i Modsætning til andre — i det hele taget saa vanskelige Forhold, at Balance bliver umulig at naa, fordi man ikke tør gribe ind der, hvor der skal gribes ind, nemlig overfor Højfinansens, overfor Storkapitalen.

Men hvis nu Resultatet af Valgene til Foraaret skulde blive, at Ministeriet mistede sin parlamentariske Basis, saa at det maa indgive Begæring om Afsked, hvad saa? Ja, jeg kan gentage mine Udtalelser fra i Fjor og sige, at saaledes som de politiske Forhold har udviklet sig, nemlig at intet enkelt Parti — efter al Sandsynlighed — kan faa det absolutte Flertal, kan det komme til at forme sig saaledes, at Socialdemokraterne kan gaa med til at